

- Nem akarsz mesélni valamit az utolsó időkről? Mindenki ezzel zaklat. Nem tudok semmit róla.

- Mondjuk azt, hogy direkt nem mondok semmit.

- Egyik azt állítja, hogy ez lesz, a másik azt hirdeti, hogy az lesz, és mindenki tuti abban, amit hisz. Direkt csinálod, hogy az egyiknek ezt mondd, a másikkal azt, ne hogy azt higgyék, hogy tudják a tutit?

Csak nevetsz rajtam.

- Kicsit kegyetlennek hangzik, ahogy megfogalmazod, de van benne valami. Valóban nem áll szándékomban olyan információkat adni, ami következtében lehet tőlem függetlenül élni. Én mindig a mostban munkálkodom. Ez a „mikor mi lesz” számomra teljesen irreleváns. Az emberek mindig a múltban élnek vagy a jövőben, és folyamatosan lemaradnak a mostban rólam, a Vagyokról, a folyamatosan Vagyokról. Nem így működöm. És ha elárulom, hogy 35 év múlva mi lesz, akkor mit fogsz vele kezdeni? Az egyik eshetőség, hogy nem foglalkozol semmivel, mondván, hogy úgy is véghezviszem, amit tervezek. Vagy: „ha azt akarja, hogy véghezvigyem mindezt 35 éven belül, akkor tekerek gőzerővel.” Fogalmazunk úgy, ha elmondanám, pont attól nem valósulna meg. Mert ha elkezdenél rágörcsölni, azért nem történe meg. Ha pedig direkt nem foglalkoznál velem, mert úgy is mindegy, hisz az én akaratom mindentől függetlenül megvalósul, akkor pedig azért nem jönne létre. Konkrétan bizonyos dolgokat direkt titkolok el. A te védelmedben rejtem el. Nehogy azt hidd, hogy szívatlak, és bemutatom, milyen kemény Isten vagyok, nem árulok el mindent. Nekem lehetnek titkaim, én már annyira okos vagyok. Tudom, hogy neked mi a jó. Ha azt megsúgom neked, hogy 15 év múlva elragadtatás, akkor te vagy halálra hajtod magad, vagy az égvilágon nem csinálsz semmit. Mindenesetre semmiképp nem tesz neked jót. Azt kérem, hogy rendezkedj be hosszú távra! Függetlenül attól, mennyire hosszú az a táv.

- Nem azt mondtad, hogy csak átfutunk ezen a földi életen, meg nincs marandó városunk és stb...

- Ami a földi ügyeket illeti, igen. Azonban ami a velem való járást és a szellemi dolgokat illeti arra ez érvényes: dolgozz a város jólétéért, hogy neked is jó legyen dolgod! Ez az az eset. Érezd jól magad ott, ahol vagy, találd meg a helyed, épp ahol vagy, járj velem ott, ahol vagy, amennyire csak tőled telik! A többitől majd én gondoskodom. Azt hiszed, hogy rád bízom az utolsó idők legbonyolultabb összefüggéseit, hogy annak terheit hordozd, és problémáit megold? Én azokat már mind megoldottam! Legtöbb, amit tehetsz, ha velem jársz, és kialakítasz egy olyan életet velem, ami hosszútávon élvezhető velem. Nem szeretném, hogy ha esetleg holnapután visszajönnék, te végkimerülésben járd addig az utcákat, mindenkinek hirdetve az ígét, majd kimerülve összeesnél. Hát akarlak én kínozni? Milyennek ismertél te engem? Én arra vágyom, hogy szép lassan, az én mennyei tempómban haladj abban, amire teremtettelek. Ez néha sokkal örültebb sebesség, mint a legvadabb földi pörgés. Máskor megfigyelhetetlen fejlődés. Tudod, én abban az időn kívüli haladásban gondolkodom, körülbelül abban a tempóban, ahogyan a felhők mozognak. Ha vizsgálod, szinte nem mozog semmit. Viszont amikor fél óra múlva odanézel, már egy folt sem látszódik azokból a fellegekből, amik azelőtt az égen úsztak. Ez a lassan, de nagyon biztosan esete. Ilyen is egy kicsit az én tempóm. Élvezd az életet velem úgy, mintha több száz évvel lenne itt! Hidd el, így vagy a leghatékonyabb (is). Akkor bele mersz fogni az én örölt ötleteimbe.

- Nem azt mondtad, hogy úgy éljünk, mintha holnap visszajönnél?

- Igen. Azt illetően, hogy mennyire ne kötődj a földi dolgokhoz, igen. Olyannyira ne ragaszkodj, mintha holnap visszajönnék. De abból a szempontból, hogy hogyan járj velem, mit csinálj, ha már lemondta a földi dolgokról, már más helyzet. Ha már minden ilyesmit elengedtél, élj úgy, mintha nagyon sok időt töltenél még itt ezen a földön! Emlékszel, „a munkában találja az aratás ura” -történetre? Ez is arról szól, aki csinálhatja a dolgait! Halad azzal, amit rábíztam. Sem nem pánikol, sem nem henyél, megy az én tempómban azzal, amit neki adtam. És bármi szakítja ezt félbe, addig is élvezte az életet velem, amire alkottam. Nagy célra teremtettem az

emberiséget. Arra találtam ki, hogy élvezze az életet velem. Ennyire bonyolult. Azt hiszed, valami világmegváltó tervet bíztam rád? Hohó, azt rám bízta az Atyám, nem rád! Rád annyi rész van bízva drágám, hogy használj ki minden percet velem. Ennél több terhet nem szeretnék rád tenni. Ha holnap visszajövök, a legtöbb, amit tehetsz, hogy jól érzed magad addig is velem. Ha több száz évig nem térek vissza, a legtöbb, amit tehetsz, hogy megélsz minden pillanatot velem. Ne menj bele ebbe a szuper-keresztény „majd mi megoldjuk” zsákutcába. Szeretem őket, van is valami igazság a mondókájukban, hogy hatalmat kaptál véghezvinni vagy épp megállítani dolgokat. De semmiképp nem a tied a felelősség. Azt hagyd csak nálam! Igen, egyszerűen dolgozzál úgy ötleteken, mintha sok időd lenne itt. Majd rád szólok, amikor valamit nem hosszútávra kell tervezni. Nyugodtan gondolkodjál hosszútávban!

- Nem tudom, tőled van-e ez, de annyira azt érzem, hogy még itt a Földön meg fog nyilvánulni a te uralmad. Nem tudom, hogy mikor lenne ez. Csak azt érzem, hogy még meg fogjuk látni azt, amiért Te meghaltál. Hogy lesznek olyan hívők, akik abban járnak, amiért bevontál minket a saját életedbe. Nem mehet le az egész emberiség története anélkül, hogy megélnénk azt, amiért te megteremtetted és megváltottad az embert. Jelenleg teljesen ignoráljuk mindazt, amit megszerezteél. Fogalmunk sincs arról, hogy kik vagyunk vagy, hogy te ki vagy, s mint a vakok botorkálunk össze-vissza. Nem létezik, hogy ezért fogsz visszajönni! Folyamatosan azt mondd, hogy közel vagy. Mindenkinék azt a kijelentést adod, hogy nagyon hamarosan visszajössz.

- **Persze! Rendkívül közel van, hogy eljőjtek hozzátok! Olyan közel, hogy el sem mondom.** – és huncutul mosolyogsz.

- Nagyon vicces vagy!

- **Nem segít rajtad! Hidd el nekem!**

- Jó, most nem azt akarom belőled kihúzni, hogy a dátumot add meg. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy mennyire hosszú ez a szakasz.

- **Szóval azt mondd, hogy nem dátumot kérsz, hanem időintervallumot: hogy pár évtized, vagy pár évszázad a tét. Hidd el nekem, ha ezt elárulnám, még az sem segítene neked. Ha nagyon kevés idő van, tegyük fel pár nap, pár év, akkor is akkor jársz a legjobban Drágám, ha úgy próbálsz élni addig velem a földön, mintha évszázadai lennének az emberiségnek itt.**

- Ez annyira ellentétesnek tűnik azzal, amit másoknak mondtál. Mindenki azt hallotta eddig, hogy rövid idő van hátra.

- **Csacsi! Itt most az én királyságom dolgairól van szó. Persze, aki ragaszkodik a Földhöz, és a saját életét akarja kiépíteni, annak azt üzenem: hello! Holnap visszajövök, mi értelme annak, amit teszel? De ha az én Királyságom örökkévaló dolgairól beszélünk, nyugodtan építsd csak ki olyan részletesen, ahogy csak mered! Könnyen lehet, hogy az 1000 éves királyságban azokat a síneket fogjuk használni, amit most leraksz. Ami örökkévaló dolog, az semmilyen esetben nem időpocsékolás! Azt nyugodtan elkezdheted lerakni, kiépítheted. Semmiképp nem fog kárba veszni. Érted? Az én örökkévaló dolgaimmal kapcsolatban gondolkodhatsz, sőt, gondolkodj is hosszútávon! Konkrétan örökkévaló távon! Én a földi dolgokra értem azt, hogy ne úgy állj hozzájuk, mintha itt maradnál évekig. Érted? Amit nekem teszel, abban szabad időn túl tervezni. Ami a földieket illeti, természetesen, kezeld úgy, mintha holnap vége lenne mindennek.**

- És mi van az üldöztetéssel?

- **Mindig volt, most is van, és mindig lesz is. Lesznek intenzív és jobb időszakok, lesznek kevésbé dűrva időszakok. Egyik miatt se aggódjál! Ha belekerülsz egy nagyon intenzív időszakba, attól sem kell félned. Én mindig megadom azt a kegyelmet, ami ahhoz szükséges, hogy nehézségek közben felmerülő helyzeteket örömmel megéld. Emlékszel azokra a *sztorikra*, ahol nem lehetett megölni az embereket az első században? Olvastad azokat a részeket, ahol csak akkor lehetett őket lefejezni, amikor megengedték, mert nem fogott rajtuk semmilyen fegyver. Neked nincs**

félnivalód. És azon sem kell stresszelned, hogy mi van, hogyha tényleg igazi üldözésbe kerülsz, és valóban meg kell halni a hitért. Tudod, nem viccel Pál, amikor azt mondta, hogy boldogok azok, akik üldöztetést szenvednek... Nem ilyen áhítatosan örülnek, hogy ha meghaltak, akkor majd boldogok úgylis. Hanem azt mondja Pál, hogy amikor ilyen pácba kerülsz, akkor elképesztően természetfölöttien részeg leszel. Amikor ilyen körülmények között találod magad, akkor olyan kegyelem bomba robban benned, amit elképzelni sem tudnál! Azt gondolod, azok a srácok olyan kemények voltak az első században! – kuncogsz magadon – Az igazság az, hogy szívtak valamit, amit mások nem. Csak nézz meg egy részletet! Átmegy az úttesten, kocsik között, majdnem elcsapatja magát. Normális? Aki nem részeg, nem érti, miért nem érzi a veszélyt. Na, ilyenek voltak az első mártírok is. A mai vértanúk is ilyenek. Nem mondom, hogy egyik sem érez soha szenvedést. De hidd el nekem, hogy ehhez több mint elég kegyelem jár. Nehogy azt feltételezd rólam, hogy engedlek ilyen helyzetbe kerülni, majd magadra hagylak, és megnézem, mennyire bírsz hűséges lenni. Mondván teszteljük csak le! Te engem nagyon kegyetlennek gondolsz! Úgy véled, hogy majd jól megpróbállak: „na, mennyire jutottál el, vagy-e már annyira kemény, hogy ezt is kibírod?” Mert, ha nem, akkor még egy ok, hogy a pokolba küldhesselek. – kirobban belőled a nevetés. – Szerinted ilyen vagyok? Keresem az ürügyet, hogy mivel ítélnék el? Összetévesztesz egy másik szereplővel a szellemi sakktáblán. Egy sötétebb karakterrel. – ezen már felváltva kacagunk.

Most élvezed, hogy nagyon gyerekes vagy. Saját ironikus gondolataimat vágod az arcomba.
- Vicces nagyon. Érdekes, hogy ilyen vagy.

- Azért, mert szereted, amikor ilyen vagyok.

- Kedves tőled! – vetem oda sértődést színlelve.

- **Hogy pontosan olyan bolondosan viselkedem veled, amilyen te vagy?** – erre felkapsz és megpörgetsz, hátha attól kijózanodok egy kicsit.

- Igen. Szóval, üldöztetésnél jártunk. Ne hagyd abba a történetet!

- **Üldöztetés...** – keresgéled a fonalat, amit a bolondozás miatt elvesztettünk. – **Igen! Szomorú, hogy sokan úgy festik le a nyomurúságot, legyen az kicsi vagy nagy, mintha lenne egy pont, ahol én jól magadra hagylak. Szóval, arra van hited, hogy holnap reggel felkelsz, és adok arra kegyelmet, hogy képes legyél elvégezni a dolgaidat. Megadom neked ahhoz a kegyelmet, hogy tudd élni az életet abban a helyzetben, amiben holnap reggel leszel. S azt gondolod, hogyha eljön az üldöztetés, akkor abból a kegyelemből lehet használnod, amit odáig összegyűjtöttél. Hogy abból a kapcsolatból kell élned, amit addig összekapartál velem. Azt hiszed, hogy akkor majd letesztellek, hogy lássuk, hova jutottál. Mint a *tesi* tanár az év végi felmérésnél: „na lássuk, hogy mennyire sikerült felfejlesztened magadat. Most addig futtatlak, amíg ki nem fulladsz, hogy megnézzük, meddig bírod.” Én nem ilyen vagyok! Amilyen helyzetbe kerülsz, ahhoz megfelelő lesz a kegyelem is. A rendkívüli szíváshoz extra módon túlaradóan, brutálisan sok kegyelem jár. Szóval, amikor elmesélik a kegyetlen történeteket és szenvedéseket, akik átéltek ilyet, mind arról számolnak be, hogy még addig ismeretlen kegyelmet tapasztaltak meg. Persze, a nyugati hallgató, akinek a legnagyobb problémája, hogy a hűtőből kifogyott a ketchup, azt szűri le ilyen bizonyosságokból, hogy „milyen borzalmas dolgokat kell egyeseknek kibírnia. Vajon hogy lehet olyan keménynek lenni?” Elárulom, nem vagy képes olyan keménynek lenni! Azt gondolod, hogy Pál olyan ütészálló volt, hogy összeszorított foggal megpróbált magából kisajtolni még egy nótácskát a börtön pincéjében. Én nagyra értékelem, ahogyan Pál kiállt értem, és megvetett minden félelmet. De tudod, azért volt képes megvetni a félelmet, mert biztos volt benne előre, hogy én hűséges leszek. Ha saját erejére támaszkodott volna, hogy ő majd ki fogja bírni, összeszorítva fogát, akkor biztosan nem tudta volna így viselni a sok bántást. Abban bízott, hogy én majd hűséges leszek. Úgy, hogy a botütések után szépen leült a kalodába, és jött túlaradó módon a kegyelemem. Olyannyira, hogy nem bírta magába tartani és énekelnie kellett. Nem abból kell kiindulnod, hogy reggel, amikor felkelsz, akkor nem mindig robban ki belőled a dicsőítés, hanem azon gondolkodsz, hogy „óh ne, már megint le kell vinni a szemetet.” S ha azt**

veszed alapul, hogy „hát ha ilyen morcos vagyok a szemét miatt, majd a lefejezésnél mennyire leszek vajon kitartó.” Azt vedd kiindulópontnak, hogy ha a mostani életedhez megadok mindent, ami szükséges, akkor egy olyan élethez is megadom mindazt, ami ahhoz kell. Nem vagyok egy kegyetlen apa, aki kirakja a jégre a gyerekeit, és megnézi, meddig bírják. Én megígértem, hogy nem feltétlenül mentelek meg a gáz helyzetektől. Ezzel együtt garantálom, hogy abban, bármi is legyen az, nyakig benne leszek veled. A tüzes kemence és az oroslánok verme története. Amibe kerülsz, abban viszont én teljesen részt veszek, és valahogy ki foglak menteni. Néhány hős úgy menekült meg, hogy ha bár megkapta a botütéseket, habár megkapta a kövezést, nem halt bele, sőt! Egészen jól érezte magát. Mármost utána, de sokszor közben is. Dokumentálva van, milyen jó kedvük volt. Kifejezetten kirobbanó öröme volt némelyiknek. Nem állítom, hogy soha nem éreztek semmilyen fájdalmat, hanem azt mondom, hogy amit tőlem kapott az előtt, közben és után, az felülmúlta mindazt. Szavamat adom, hogy hasonló helyzet esetén veled sem lesz másképp. Azért akarják sokszor tudni az utolsó időket a hívők, hogy „jaj csak én itt ne maradjak, csak engem nehogy üldöztetés érjen, engem nehogy lefejezzenek, csak nehogy börtönbe vessenek, vagy megkínózzanak! Jaj, vajon mikor lesz, hogy hátha lehet valamit tenni.” De rossz a kérdés! Az az elméletük, hogy ha egy rossz hír miatt ennyire szenvednek, akkor elképzelhető, hogy akkor mennyire fognak, amikor tényleg megtörténik. De ez nem így működik. *„Boldog az az ember, aki az örökkévalóban bíz.”* - mondta egykor Dávid, és igaza volt. Abban reménykednek, hogy majd jól nekikészülnek a mártírságnak, vagy majd jól felkészülnek az utolsó időkre, és elég konzerv kaját pakolnak össze. A szellemibbek pedig abban, hogy ha eleget böjtölnek, hátha lesz lelki erejük kibírni a kínzásokat. Sokaknak így jár az eszük. Ezért mondom, hogy gondolkozz hosszútávon! Ha hallanád, hogy holnap után deportálják az összes keresztényt, akkor stresszben töltenéd azt a másfél napot, vagy értelmetlen készülgetéssel. Nem azzal, hogy csak velem legyél, megnyugodjál bennem, és közben csináld azokat a dolgokat, amire teremtettelek. A kegyelem abban a bizonyos pillanatban utolér! Emlékszel? Megadom, hogy mit szólj abban az órában! Én mindig instant, abban a helyzetben működöm, ami éppen van. Arra az esetre mindig pont akkor van megoldásom. Azért mondtam, hogy azzal a nappal foglalkozz, amelyikben vagy. Ugyanis én a következőre már kitaláltam a megoldást, a mostanit viszont csak a jelen pillanatban tudom odaadni. Ha most a következő napival foglalkozol, akkor nem tudom neked odaajándékozni, amit a maira szánok. Gondolkozz hosszútávon! Azon kattogjon a buksid, hogy hogyan lehet megélni engem nap, mint nap. A legjobb, ha úgy élsz, mintha ez az egész történelem egyre növekvő dicsőség mellett beletorkollana az ezeréves királyságba. Ennél sokkal bonyolultabb a történet. Sokkal átláthatatlanabb. Ez azonban lényegtelen a te szempontodból. A legtöbbet akkor teszel magadért, a kapcsolatunkért, és mindenki másért is, ha úgy építed a királyságot, mintha az egész világ egyenesen belefutna az ezer éves királyságba. Lehet, hogy nem ilyen zökkenőmentesen fog bekövetkezni, lesz egy pár börtönév, vagy keserves ellenállás, vagy hasonló. Viszont amit most a Királyságnak felépítesz, az örökkévaló. Amit te most a velem való szerelemben megélsz, az örökkévaló. Miért maradnál le erről az egyetlen lényegről pusztán azért, mert a felfelé ívelő grafikonon valami apró bökkenő kiiktatására fókuszálsz helyette. Gondold át! Megélhetsz valamit, ami az örökkévalóságon át érvényes, ahelyett foglalkozol azzal, hogy elég zöldbab konzerved legyen a következő világválság idején! Nem vagyok a zöldbab konzerv ellen, csak jelzem, hogy ha a figyelmed ezen van, akkor lemaradsz valamiről, amit én a mostra akarok adni.

- Köszönöm neked, amiket elmondtál. Sejtettem, hogy valami hasonlóról fogsz beszélni. De olyan jó hallani tőled.

- Még valami! – fordulsz újra felém. – Lesz sokféle válság, számtalan rossz intézkedés, történnek majd furcsa dolgok. Mindemellett, párhuzamosan az én királyságom növekedésének nem lesz vége. *És lesz az utolsó időben, hogy magasan fog állni az Úr házának hegye. Minden hegyek felett, magasabban minden halmoknál, a népek és nemzetek hozzá özönlnek. Fegyvereikből kapákat és metszőkéseket készítenek és többé nép népre nem emel kardot.* Ezt lásd magad előtt! Ha azt kérdezed, mi az üzenetem, mire készüljenek a hívők, hát erre! Ha valamire érdemes készülni, akkor ez az! Hogy magasan fog állni az én házamnak a hegye, és az emberek hívogatni fogják egymást, hogy gyere menjünk fel az örökkévaló hegyére. Te ezt csináld!